

Side ikke fører Kommunerne og Staten ud i Udgifter, som ikke kan siges at være paakrævet, thi man kan, naar det er nødvendigt — det har vi vel alle opdaget — nøjes med meget mindre Belysning, end man tidligere har været vant til.

I § 3 foreslaas det, at for saa vidt en Kommunalbestyrelse træffer eller har truffet Foranstaltninger vedrørende Kommunens Beboeres Forsyning med Brændsel til nedsat Pris, skal der af Statskassen under alle Omstændigheder ydes $\frac{2}{3}$ i Refusion til Kommunerne af de hermed forbundne Udgifter, altsaa uden Hensyn til, om denne Udgift er en Følge af, at alle, ogsaa de velstillede, har faaet det billige Brændsel, det være sig Kul eller Koks eller andet Brændselmateriale, eller om det kun er de ved Dyrtiden vanskeligt stillede, der har faaet det. Forholdet er efter den gældende Dyrtidslov allerede saadan efter den Fortolkning, som blev godkendt af Rigsdagen, at selv om en Foranstaltning som den, der her er Tale om, nemlig Beboernes Forsyning med Brændsel, kommer alle til gode, vil Kommunalbestyrelsen dog kunne foretage en Deling og bestemme, at saa stor en Part af Udgiften falder paa de mindre bemidlede — og deraf faar den $\frac{2}{3}$ — og saa stor en Part falder paa de mere velstillede, og deraf faar den kun $\frac{1}{3}$. Saadan er den gældende Lov. Den Forandring, der sker her, er altsaa, naar vi ser paa Sagen, saaledes som jeg synes, vi bør se den, i Virkeligheden, at man siger: Det, vi vil have, er, at Staten ogsaa af den Del af Befolkningens Forsyning med Brændsel, som gaar til de velstillede, skal betale $\frac{2}{3}$, thi det andet kan allerede gennemføres i Henhold til den gældende Lov, hvorefter Staten skal yde $\frac{2}{3}$ af Brændselsforsyningen til de ved Dyrtiden vanskeligt stillede. Jeg synes, at Spørgsmaalet i Virkeligheden bliver reduceret til: Er der Grund til, at Staten ogsaa skal betale til de mere velstillede Forsyning med Brændsel, for at ogsaa de kan faa Brændselet saa billigt, eller, om man vil, for at de kan slippe for at betale saa meget mere i Kommuneskat, som der skal til, hvis Kommunen ikke faar mere end $\frac{1}{3}$ af den Del, der gaar til de mere velstillede Forsyning af Brændsel? Dette gør, at der i mit Parti overfor denne Bestemmelse er, med et mildt Udtryk, mange og store Betæneligheder.

Jeg lægger ikke Skjul paa, at Betænelighederne vokser, endog i den Grad, at vi ikke kan tænke os, at man virkelig

skulde gaa saa vidt, som det bestemmes i Paragraffens 2det Stykke, at i de Kommuner, hvor en Nedsættelse af Brændselsprisen paa Grund af særlige Forhold, som det hedder — jeg tror nu ikke, at det er saa særlige Forhold, men det er ogsaa ligegyldigt, hvilket Udtryk man bruger —, ikke foretages, vil disse Kommuner kunne faa „to Trediedele Refusion af et Beløb af indtil 9 Kr. pr. Indbygger til Foranstaltninger til Nedsættelse af Prisen paa andre Livsformødenheder i Henhold til § 2 i Dyrtidsloven af 1916.“ Dette er Udtryk for, som det ogsaa er oplyst i Bemærkningerne til den paagældende § 3, at der er — og dette gælder for næsten alle Landkommuner — en Mængde Kommuner, hvor Beboerne selv har skaffet sig Brændsel. Navnlig i Jylland har de skaffet sig Tørv paa sædvanlig Maade, og dette gælder heldigvis næsten alle i Kommunen. Og her paa Øerne har man i stor Udstrækning skaffet sig Tørv og Brænde eller næsten udelukkende Brænde. Derfor er det, man siger: Det vilde ikke være helt korrekt, at Skatteyderne i disse Kommuner skulde være med til at betale $\frac{2}{3}$ af, hvad det koster, at man i København og andre Byer faar Brændsel saa meget billigere, at det svarer til 9 Kr. pr. Indbygger. Vi maa derfor give disse Kommuner, der ikke kan bruge Pengene til Brændsel, et Ækvivalent, disse Kommuner maa se at finde paa Foranstaltninger i Henhold til § 2, der i hvert Fald kan medføre en Udgift for Kommunerne af 9 Kr. pr. Indbygger. Dette er altsaa en Opfordring til Kommunalbestyrelserne rundt om i Landet til at sætte sig hen og spekulere paa, om de ikke kan finde paa Foranstaltninger, som vil medføre en Udgift af 9 Kr. pr. Indbygger for dog ogsaa at faa Del i Statens Tilskud, de 6 Kr. pr. Indbygger. En saadan Opfordring vil vi ikke være med til at rette til Landets Kommuner. Det er efter vor Opfattelse ikke rigtigt. Opfordringen burde tværtimod gaa ud til alle Landets Kommuner og deres Beboere om at være saa sparsommelige som i det hele muligt, det er der saa sandt al Grund til. Men dette er lige det modsatte, nemlig en Opfordring til Kommunalbestyrelserne til at sætte sig hen og finde paa noget, og det oven i Købet noget, de ikke kan faa $\frac{2}{3}$ af i Henhold til den gældende Dyrtidslov. Thi man kan dog ikke her sige til dem, at de skal faa $\frac{2}{3}$ af noget, som de allerede kan faa i Henhold til den gældende Lov. Det er altsaa at sige til dem: I skal, foruden det, som I kan lave i Henhold til den gæl-